

„Jestli teď hned neskončíme a v devět hodin budeme ještě na pódiu, tak přijde Jazzová policie,“ vyhrožoval posluchačům i sobě **Petr Linhart**. V klubu Jazz Dock, který si on – nebo možná spíše hudebníci z jeho kapely

2

9 Saiten

– zvolili pro křest alba

Rozhledna

, je totiž takový podivný obyčej. Stíhají tu dva koncerty za večer (za dvoje peníze), první z nich začíná v sedm a před devátou už druhá kapela mlsně kouká, kdy jí předchůdci uvolní pódium. Petr Linhart & 29 Saiten ale skončili a odešli, takže nevím, jak to tam s Jazzovou policií chodí. Pominu-li poddimenzovanost prostoru pro účel křtu zmíněného alba (nejen, že nebylo kde sedět, ale skoro ani stát), jedná se sice o místo pro hudebního našince trochu nezvyklé, ale s atmosférickým prostředím prosklené budovy v podstatě na vodě, naproti Dětskému ostrovu, kolem klubu projížděly lodě do zdymadla... A Petr Linhart se svými písněmi se do tohoto prostoru – navzdory obavám, které jsem zaslechl – hodil znamenitě.

O vodě byla ta snad nejsilnější z nového alba – *Nad vodou vznáší se Most*, ale prostředí svědčilo i písním o třetím perónu, vysokých pecích, domorodcích v pralese i těm, které jsme očekávali nejspíš – o sudetských kopcích, štolách i historkách. Album je vynikající, ale předpokládám, že se mu budu v historicky dostupné době věnovat samostatně, tak bych si tu nerad vystřílel prach. Prozradit musím jenom, kdo ho nahrál, protože ten se v Jazz Docku v sestavě 29 Saiten postavil na pódium: Josef Štěpánek (pedal steel, elektrická kytara, aranže), Marek Štifter (elektrická a akustická kytara), Jan Kořínek (hammondky), Jan Lstibůrek (kontrabas) a David Landštof (bicí). Petr Linhart nám, účastníkům křtícího večera, ovšem album představil důkladně, zazněly všechny písničky, ve stejném sledu, v jakém byly umístěny na desku. Vzhledem k přestávce a již zmíněné Jazzové policii už zbylo v závěru místo jen na pár starších kousků (

P

oloha D, Helga Braun, Marie Löwy, Holub & Frič...

). Hosté se vešli také jenom ti spjatí s Rozhlednou: vokalistka

Iva Pazderková

a

František Segrado

, který nazpíval nejdelší píseň alba

Kristýno!

s Petrem jako duet. Když už stál na pódiu, tak přidal jednu věc ze své loňské – podle mě skvělé a v našich kruzích nejspíš nedocenené - sólové desky

Segrado

(

Když tudy vezli Gagarina

– prý kvůli textaři Michalu Horáčkovi sedícímu v publiku) a taky pokřtil desku kapénkou vlastní kořalky (ano, hádáte správně, aby neublížil krásnému obalu a neplýtvat kořalkou...). Na co našťestí místo zbylo a co mě těší na koncertech Petra Linharta skoro stejně jako pozoruhodné písně: jejich uvádění, krátká historka, vypíchnutí nějakého momentu, který umí písničku nasvítit tak, jak by možná ctěného posluchače nenapadlo. Ano, to je určitě jedna z věcí, pro které stojí za to poslouchat Petra Linharta naživo, ne jen ze skvělých desek, kterých je teď o jednu více.

Petr Linhart & 29 Saiten – křest alba Rozhledna, 8. června 2015, Praha, Jazz Dock